

Nora Tuisk

Tartu Tamme Gümnaasium

10. kl

õp Katrin Roodla

Ootamatus

Väiksenä meeldis mulle väga mürada. Võisin mängida, hullata ja joosta terve oma ärkveloleku aja. Mõnikord ei kiitnud ema seda heaks, aga vahel läksime koos õue, et tema saaks jalutades oma tähtsaid mõtteid mõlgutada ja mina joosta ning ümbrust avastada. Üleüldse oli siis palju rohkem, mida avastada. Kõik oli nii uus. Mulle piisas maja taga olevast platsist, et uudishimu rahuldada. Niivõrd huvitav oli jälgida rohu kasvamist, kuulata lehtede sahinat ja tunda suurt äratundmisrõõmu teiste omasuguste kohtamisest. Mul polnudki rõõmuks rohkemat vaja.

Ent mida suuremaks ma sain, seda vähem tahtsin ma ringi lipata ja lehehunnikutes hullata, see polnud enam seesama. Jah, väljas oli tore jalutada ja värsket õhku hingata, aga midagi uut ja põnevat selles enam polnud. Emale aga tundus mu rahulikkus hoopis meeldivat. Tundsin end lollina, et keegi teine minu kurbusest rõõmu saab, aga üks rõõmus emake tõi ka mulle veidi kasu. Nüüd oli ta nõus minuga kauemgi õues aega veetma, sest ei pidanud kogu aeg muretsema, kus ma ometi olen või millega tegelen. Asi oli ju selles, et mul ei olnudki enam millegagi tegeleda. Tundus, et maailmal polegi mulle rohkemat pakkuda, olen siin kõik ära näinud.

Kord tahtis ema taas jalutama minna ning et olin kogu päeva toas veetnud, olin ma ideega vägagi nõus. Oli varakevad. Piisavalt soe, et mitte iga tuuleiliga nina ära külmetada, ja samas piisavalt külm, et kasukate kandmist veel aktsepteeritavaks pidada. Kell oli umbes kuus õhtul, Päike hakkas just loojuma ja taevas segunes nii palju eri toone korruga, et kokku tuli midagi vapustavat. Kodust välja astudes hingasime emaga mõlemad sügavalt sisse, et võtta sõõmu värsket õhku ning asusime teele, ikka maja taha platsile. Vähemalt nii ma arvasin ning lisasin sammu, et platsilt paremini päikeseloojangut näha, aga ema ei järgnenud mulle. Ta pöördus hoopis teisele poole. Jäin teda vaatama. Ta sammus edasi, otse valele poole. Täpselt sinna, kuhu mina kunagi minna ei tohtinud, üle autotee. Olin hämmingus: kas tõesti jätab ta mu üksi maha? Samas oli just tema see, kes tegi ettepaneku jalutama minna. Ehk unustas ta end ja tuleb kohe tagasi? Aga selle asemel pööras ta näo minu poole ja hõikas: "Liisu, siia!" Ma ei oleks suutnud rõõmsam olla! On siin siis veel kohti, kuhu minna, kus midagi uut näha, midagi avastada. See on fantastiline, uskumatu, ennekuulmatu!

Kogu selle eufooria sees tundsin, kuidas jalad hakkasid üha kiiremini liikuma, tõusin maast lahti ja, ennäe imet, ma jooksin! Üle pika, pika ja kohutavalt igava aja ma jooksin. Jooksin õnnest ja rõõmust, imestusest ja tänulikkusest, jooksin, sest ma sain seda teha. Tundsin end vabana justnagu koer, kes pole enam ammu koos oma perenaisega midagi põnevat teinud. See ma ju olingi...

Eliisa Raal
Tartu Tamme Gümnaasium
12. klass
Juhendaja: Heily Soosaar

Tänav ühe laternaga

Lamades voodis tundide viisi, avastasin, et kell on juba kaks. Mida olin ma teinud valesti, et unest nii kaueks jäin? Keha oli liiga väsinud vähimagi pingutuse sooritamiseks, mõistus aga liiga ärkvel, et lasta kehal puhata. Olin nõiaringsis juba mitmendat päeva. Samuti jõllitasin tühje seinu terve päeva, kuuldes, mis ümberringi toimub, samas sellest vähimatki taibates. Ma olin füüsiliselt kohal, kuid mõistus ei olnud vist isegi gravitatsiooniväljas. Mõni võiks nimetada seda kehaväliseks kogemuseks, minu jaoks oli see vaid reaalsus.

Ma olin unustanud, mis on toit. Mis on maitse ning kuidas seda nautida. Mul polnud isu ning ma ei tundnud nälga. Kõigi teiste tundmustega oli seegi kadunud. Kadunud oli ka homme päev. See oli vaid hirmutav tühimik, mis võis endas midagi peita, kuid tõenäolisem näis puhas tühjus. Ma ei teadnud, kas elan veel homme, ei olnud kindel tulevases õhtuski. Surm oli mind juba oma looriga katnud, vahel tundus, et see tegi mind lausa nähtamatuks, või siis niivõrd eemaletõukavaks, et inimesed valisid mind mitte märgata. Mind peaaegu polnudki.

Ühel hallil ja kõledal ööl, mil ekslesin sihitult mööda tühje tänavaid, vaikusest helisevaid kõnniteid, märkasin kusagil kaugel eemal üht valgusetäppi. Imepisikest, vaevu silmaga eristatavat, kuid ometi nii ehtsat. Arvasin, et see ongi surm. Et unetus ja nälga on minust lõpuks võitu saanud, kurjad vaimud on surmaloori tihedalt mu ümber mässinud ning vabastanud mind kõigist maistest piinadest. Valguselaik pidi olema midagi ebamaist, deemonlikku. Kõndisin selle suunas üha kiiremini ja kiiremini, imestades samas, kuidas mul järsku nii palju jõudu oli. Valgustäpp suurenes ja suurenes ning õigepea ei paistnud see enam pelgalt meeletpettena, see oli peaaegu käegakatsutav.

Korruga seisis mu ees ei keegi muu, kui mina ise. Käes latern, uurides mind oma magamatusest tumedate silmaaluste ja pragunevate huultega. Ta tundus rahulik. Ükskõikne. Ta nägi välja kulunud ja väsinud, kuid ometi elujõulisem kui päris mina. Võib-olla oli asi laternas.

Peale igavikuna kestnud hetke ilmus ta näole lohutav naeratus ning mu koopia ulatas mulle lahkelt laterna. Sirutasin käe, et seda vastu võtta, kuid sel hetkel hallutsinatsioon kadus koos minu häguse teadvusega.

Ärgates lumivalges, steriilses ruumis, tundsin ma end uue inimesena. Olgugi et tegu oli mu enda mõistuse kujutluspildiga, oli ta mind mingil veidral moel mõjutanud. Andnud teadmise, et nüüd on latern minu käes. Latern, mis valgustas mulle lõpuks teed kindlasse hõmsesse päeva.